

«Amb el pas dels anys, el que més em satisfà de Convergència és que ha evolucionat cap a l'independentisme»

ENTREVISTA. Director general de Centres Públics del departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya des de l'1 de setembre de 2013 i regidor d'Ensenyament de l'Ajuntament de Manresa, **Antoni Llobet Mercadé** va ser militant de la Joventut Nacionalista de Catalunya des dels 18 anys i de Convergència Democràtica de Catalunya des dels 26. Llicenciat en Filologia Catalana, del 1990 al 2000 va fer de professor de català a l'institut Lluís de Peguera. El 1998 entra com a regidor de l'oposició a l'Ajuntament de Manresa on es consolida 4 anys més amb la candidatura De Puig. El 2003 el fan renunciar a l'alcaldia i actualment és la mà dreta de l'alcaldia Valentí Junyent i el portaveu municipal.. També va ser cap de la demarcació de Manresa de Minyons Escoltes i exdirector de Creu Roja Manresa.

Com valors la teva formació escolta?

-Vaig estar al Cardenal Lluç com a llobatò des dels 8 anys i vaig passar per totes les unitats. Després vaig ser cap d'unitat, cap d'agrupament i cap de la demarcació de Manresa. D'aquells anys, remarcaria aspectes com el treball en equip, la capacitat de prendre decisions, com els projectes propis, l'estima del territori, una certa sensibilitat d'interiorització i d'espiritualitat de l'ésser humà, en el sentit més transcendent... I també, adquirir elements de lideratge.

I del teu pas per la Creu Roja?

-Precisament, vaig començar a conèixer la Creu Roja perquè uns quants que estàvem dins de l'escoltisme al Cardenal Lluç hi vam entrar en contacte per intentar col·laborar en alguns projectes. M'hi vaig implicar directament i me'n vaig fer voluntari. Vaig estar de director i membre de la junta general de Creu Roja Manresa. Creu Roja Joventut va ser un element important perquè anés guanyant pes el vessant social dins l'entitat. Fins aleshores era coneguda pel seu aspecte de socors i emergències amb les ambulàncies i a partir de la nostra actuació s'ampliava el camp social amb la gent gran que viu sola, temes mediambientals... En aquella època es creen dos centres que encara existeixen el Casal-OT i la ludoteca.

Quins són els teus records de la llibreria Símbol?

-En tinc de la infantesa, l'adolescència i fins i tot de l'etapa adulta. De ben petit noto que creix entre llibres i això en edat primerenca té efectes que van més enllà d'aquells moments. El fet de viure en aquest entorn me'n facilita la lectura, però a més es tracta d'una llibreria que té una marca concreta: es venia el llibre en català, el que era crític amb el règim franquista. Hi havia un tarannà i una voluntat de compromís en la recuperació del país. Era fins i tot un pol d'atracció on es venien les entrades dels concerts de música catalana. Com a més frapant recordo les diades de Sant Jordi en què tota la família ajudàvem a muntar la parada i ens passàvem tot el dia venent llibres.

Foto: Ramon Fontdevila

Convergència

Vas néixer en el si d'una família convergent o pujolista?

-El meu pare era pujolista, però això no vol dir ser simplement seguidor d'una persona, sinó de la

cara visible d'un projecte de país que aleshores encarnava o liderava Jordi Pujol. A casa, és cert que vivíem les qüestions polítiques. Vaig començar a militar als 18 anys a la Joventut Nacionalista de Catalunya (JNC), on ja aleshores teníem molt clar la necessitat d'independència de Catalunya, quan Convergència era una altra cosa.

Com valeres, ara, el president Pujol?

-És difícil poder entendre tots els elements de la situació actual ni els entramats familiars. Personalment tinc la sensació de reconèixer l'evidència de la seva actuació des del moment que fa la nota pública, però en l'àmbit estratègic de la defensa, no hi entro. Penso que la justícia ha de poder actuar per igual en qualsevol ciutadà, tingui la condició que tingui, i els recursos econòmics que tingui, perquè ha de ser igual per a tothom. Que no ha estat sempre així? D'acord, però ara hem d'anar caminant cada cop més en aquesta direcció. Molts dels casos de corrupció del passat no els coneixeríem si no hi hagués hagut la voluntat d'actuar. Hi ha coses que m'agradaria que no haguessin passat mai, però si han succeït, cal investigar el que ha passat.

Quins records tens de la participació dels teus pares en el món de la política?

-El pare sempre va estar vinculat a la política convergent, la mare no. El 23F del 1981 el vaig acompanyar al local del partit, que aleshores estava al carrer de Puigterrà de Dalt, per plantejar-se què fer amb la documentació. Recordo que entre els dirigents que s'hi van presentar i gent diversa del partit es van repartir alguns dels documents. A la manifestació de l'11 de Setembre de 1977 sé que hi vam participar tota la família. El pare i la mare es van conèixer a l'Agrupació Manresana de Folklore, que ell va presidir de jove. Allà van fer moltes amistats pels dinars, trobades i aplecs que sovint s'hi feien. Els primers records de la mare els tinc de la piscina municipal, ja que hi anàvem sovint, perquè el meu avi vivia al davant, a la cantonada de la Via de Sant Ignasi.

Què t'empeny a militar també en el partit del pare?

-Veig clara la línia del projecte polític que defensa Convergència. Entro a la Joventut Nacionalista de Catalunya, on em sento molt còmode, sobretot pel que fa a la qüestió nacional, en què les joventuts anàvem clarament més enllà que el partit, així com en algunes propostes més avançades socialment. Aleshores encara no militava a Convergència, ho vaig fer a partir dels 26 anys. Aquells anys, no tenia per què estar un 100% d'acord amb el partit, ni tenir-hi una fe cega ni un seguiment incondicional. Avui tampoc, perquè sempre m'ha agradat tenir criteri propi, tot i així Convergència és la força política amb què m'identifico més. Amb el pas dels anys, el que més em satisfà de Convergència és que ha evolucionat en la línia política que jo em sentia més còmode des de la joventut: independència i avenç en els postulats socials de cara a millorar la qualitat de vida de les persones. En aquest darrer mandat 2011-2015 hi ha una fornada d'alcaldes i equips de govern de CiU a tot Catalunya que tenen una clara sensibilitat social.

I les retallades?

-No tenen res a veure amb la sensibilitat social. Al contrari, ja que en la pitjor època possible tant en el govern del país com en el de la majoria de municipis, la nostra força política haurà salvat els pilars de l'estat del benestar clarament, com es veurà en el futur. N'estic convençut, ja que ho estic vivint diàriament. Quan més ha perillat aquest estat del benestar per la manca de recursos, s'ha fet un esforç enorme per salvar els elements fonamentals, amb l'esperança de recuperar-lo plenament, quan la situació millori.

No hi veus un perill de fraccionament?

-No, perquè el partit és sòlid i l'orientació molt clara. Actualment, la majoria de la direcció del partit és clarament independentista. Aquesta orientació actual és la que vol tant la militància com els votants del partit. Repeteixo que no veig perill de fraccionament a Convergència.

Cursa política

Diuem que ets l'ànima política de l'actual govern municipal. Te'n sents?

-Tinc clar que l'alcalde Valentí Junyent m'assigna un paper políticament rellevant com a portaveu, de suport i d'acompanyament en l'àmbit polític, però l'ànima i líder del grup és l'alcalde. Una de les

meves feines és reforçar-lo en l'aspecte més polític. No es pot fer una bona política sense una bona gestió. I no es pot fer gestió pública sinó es té un posicionament polític clar. El conjunt de l'equip de govern és equilibrat i divers, però alhora prou unificat per poder encarnar aquesta doble funció que ha de fer tot govern: tenir un plantejament polític amb discurs, projecte i ideologia; però alhora capacitat de gestió, que vol dir, no malversar recursos públics i tenir controlades les finances municipals, per poder fer una gestió correcta.

Quina et sembla que és la sensació que percep el ciutadà de la tasca municipal?

-Afortunadament, el nostre no és un equip de govern d'un partit molt polititzat, sinó que és gent normal i corrent de la ciutat. L'actual alcalde, quan és candidat, busca persones que puguin tenir incidència ciutadana en àmbits i tarannàs molt diferents, però amb la finalitat d'aconseguir que els 11 regidors de CiU estiguin involucrats en la vida ciutadana. No havíem governat mai i amb molt poc temps vam adquirir els coneixements necessaris de les regidories per fer-ho. Pel que fa a la percepció que rebem de la gent del carrer és molt positiva, malgrat que no tenim un cèntim a la caixa i que s'han de tornar milions d'euros als bancs, ja que no hem fet cap daltabaix. Malgrat no tenir recursos econòmics els serveis continuen funcionant. És veritat que a Manresa hi ha unes persones concretes que poden tenir la sensació que parlen en nom de la ciutat, però s'equivoquen. Això no va així. En nom de la ciutat només hi poden parlar la suma de cadascun dels ciutadans.

A les eleccions de 1991 ja vas estar a les portes d'entrar com a regidor a l'Ajuntament.

Com recordes aquella vivència?

-Va anar per menys de 200 vots, que no guanyem per majoria absoluta. Anava a la llista amb el número 13 i en van entrar 12. Vaig anar a la llista de Convergència a proposta de Juli Sanclimens quan va guanyar les municipals per segona vegada. Aleshores, és veritat que no entrava dins dels meus plans ser regidor, però tot i així vaig estar a punt d'entrar-hi i hauria tingut la meva primera experiència com a càrrec electe.

Vas repetir el 1995 amb Pere Oms...

-Sí, el 1995 entro a la llista amb el número 11 de la candidatura Oms i vaig entrar de regidor a l'oposició a la part final del mandat, durant l'any 1998. Guanyem les eleccions, però perdem l'alcaldia.

El 1999 amb la candidatura de Francesc de Puig, retorneu a l'oposició. Com vas viure aquells quatre anys?

-Anava de número 2 de la candidatura De Puig, però ens va tocar ser a l'oposició, on vaig estar com a portaveu del grup municipal de CiU. Van ser uns anys molt difícils perquè no és fàcil estar a l'oposició d'un ajuntament, per la falta d'infraestructura, la manca de personal i la falta de recursos a l'abast. Tan sols hi ha una assignació econòmica mínima per assistir als plens i a les comissions municipals informatives. Ara bé, també cal dir que la tasca d'oposició és interessant com a element fonamental per un sistema democràtic: cal plantejar crítiques, presentar opcions alternatives, oferir coalicions, conèixer els diversos col·lectius de la ciutat. En aquest sentit, la meva experiència política va ser positiva.

I a les del 2003, no les vas poder encapçalar. Per què?

-Va ser un any convuls en la meva relació amb la política. Tot i que el comitè local del partit i l'assemblea de militants em van ratificar com a cap de candidatura el 2002, alguns convergents de la ciutat no ho van acabar de veure clar, així com tampoc d'altres de la direcció del partit en l'àmbit nacional. En percebre que no tenia la seva confiança, sense que se'm digués explícitament el perquè, en lloc de crear una disputa interna dins del partit, opto per retirar-me i deixo pas a Josep Vives. Mai no ha estat un objectiu meu ser alcalde, malgrat tenir voluntat de servei i haver estat abans portaveu del grup municipal i president del comitè local de Convergència durant un temps. Posteriorment i actualment he tingut d'altres responsabilitats polítiques.

Penses ocupar algun dia l'alcaldia?

-No ho tinc com un objectiu.

Ensenyament

Penses tornar mai a l'institut Lluís de Peguera?

-Sí. Quan he deixat de treballar en la política, sempre hi he tornat. Així que ara sé que hi tornaré perquè la meua feina vocacional és la de fer de professor. En alguns moments de la vida he agafat d'altres responsabilitats professionals concretes, però de manera temporal.

Com van anar les teves primeres classes de català a l'institut Salzereda de Santa Coloma de Gramenet?

-Tots els alumnes eren castellanoparlants, però tot va anar fantàstic per l'acceptació amb total naturalitat del català com a llengua pròpia del nostre país. Fent-hi classes em vaig adonar que era veritablement la meua vocació.

Què t'agrada més de l'activitat de fer classe?

-Bàsicament, poder dedicar-me a intentar millorar la capacitat comunicativa de l'alumnat. Quan decideixo dedicar-me a la docència trio els estudis de Llengua i Literatura, que em permetran aportar la meua capacitat de comunicació, pel que fa a la comprensió, l'expressió i el domini dels diversos registres. Tot el que té a veure amb el tema lingüístic, però aplicat a la vida real, on s'han de desenvolupar socialment els alumnes. La classe de llengua no és una assignatura tancada en si mateixa, sinó que ha de servir per donar competència i tenir incidència en tots els àmbits.

Quina és la teua feina principal com a director general de Centres Públics?

-Hi ha tres qüestions bàsiques. La coordinació de la gestió dels centres públics (primària, instituts, 42 llars d'infants, Escola Oficial d'Idiomes. Institut Obert de Catalunya) que depenen del departament. És la gestió administrativa i econòmica que comporta l'atorgament de recursos i la formació de directores. En segon lloc, la relació amb els municipis, que tenen vinculació amb el departament d'Ensenyament, en relació amb els centres municipals. Per exemple, els ajuts a les llars d'infants, escoles i conservatoris de música, d'art o escoles d'adults, així com la relació general entre el departament i la Federació i Associació Catalana de Municipis, a través de la presidència de la comissió mixta. En tercer lloc, les infraestructures escolars del departament d'Ensenyament, És a dir, les obres dels nous centres, les reparacions, instal·lació dels mòduls provisionals... També participo en les relacions entre CiU i ERC en temes d'ensenyament, segons el pacte de legislatura.

Es presenta una tardor calenta, a causa de la imposició de la llei Wert?

-L'administració educativa a Catalunya és el departament d'Ensenyament de la Generalitat. Per tant, els centres escolars reben les orientacions, les instruccions i les programacions directament de la Generalitat. La nova llei vol canviar coses i intenta treure competències, però des del departament tenim clar i hem donat unes instruccions precises perquè les escoles i els instituts de Catalunya treballin de manera que pràcticament no hi hagi efectes.

En l'àmbit del professorat, preveieu protestes a començaments del proper curs?

-Sí, però no sé quin format tindran, si manifestacions o pronunciaments públics. La majoria de la comunitat educativa ja està mostrant des de fa mesos la seva oposició al govern espanyol en l'àmbit educatiu. I des del departament ens hem posicionat al costat d'aquestes protestes. Així vam donar suport a la plataforma Som escola, on vaig participar en manifestacions a Manresa i a Barcelona. Com a país, hem de continuar mostrant l'oposició al que representa la política educativa del govern espanyol, perquè és un dels elements cabdals on es demostra la voluntat clara d'anar en contra de la nostra capacitat de decidir directament com a país. L'àmbit educatiu és un dels dos pilars fonamentals que configuren una autèntica autonomia política.

No ho tenen fàcil, perquè la immersió lingüística ha funcionat molt bé aquests darrers gairebé

30 anys a Catalunya, oi?

-Exacte. Com que no es poden basar en elements objectivables, això és precisament el que dificulta la seva estratègia, que volen mantenir a tort i a dret, malgrat que amb la immersió no s'han provocat conflictes, ni hi ha hagut mals resultats escolars ni poden al·legar que hagi provocat desconeixement de cap dels dos idiomes. Es basen en un suposat dret de l'ús de la llengua, que no està escrit enlloc de l'ordenament constitucional actual.

El seu idioma és el castellà o l'espanyol?

-L'idioma és clar que és el castellà. Ara bé, com que s'utilitzen criteris no lingüístics es bategen oficialment amb criteris polítics. Així s'inventa l'espanyol, amb la finalitat que quedi clar que els ciutadans associïn Espanya com un territori, i per tant, li correspon una llengua que passa a ser l'espanyola. És un ús pervers i totalment anticientífic del tema lingüístic. Lligat també a voler fer veure que el català i el valencià són llengües diferents. En tots dos casos, és voler jugar en contra de les evidències científiques, tot fent que la política sigui la que decideixi qüestions que no tenen res a veure amb la lingüística.

Independència

Què passarà el 9 de novembre. Veurem la independència?

-Tinc clar que com es va acordar amb una àmplia majoria del Parlament de Catalunya es convocarà la consulta, per poder comprovar quina és la voluntat de la ciutadania del país i saber si Catalunya ha de ser un estat independent. Com que es convocarà d'una manera indiscutiblement correcta, el 9N haurem de poder votar. No és lògic dir que portaran al Tribunal Constitucional una norma quan encara no s'ha aprovat ni en coneixen el contingut. No es poden donar per bones unes decisions que no són lògiques, abans que passin. És evident que les institucions espanyoles intentaran evitar que es faci la consulta. No sóc endeví, però des de les institucions catalanes es farà tot el possible perquè es pugui votar. Tot i així, hem de votar amb garanties de seguretat, que vol dir que el nostre procés no ha de ser tancat cap endins i prou, és a dir, no pot ser només una consulta interna, sinó que s'ha de visualitzar internacionalment d'una manera clara. Així hi ha d'haver unes garanties, perquè tot el que fem sigui prou creïble des d'un punt de vista democràtic, logístic i de seriositat. És molt important que es faci dins del joc democràtic. Les consultes del 2010 van servir per incentivar, però no tenen validesa internacional per manca de garanties d'un esdeveniment d'aquestes característiques. Em preocupa com ho farem de cara al món.

Què et sembla una proclamació unilateral d'independència?

-El que és important és que tingui efectes, si la fem. Penso que és viable, però ha de ser l'últim recurs després de cremar d'altres etapes. És bo que la ciutadania voti democràticament en una consulta o referèndum directament si vol que Catalunya sigui independent. No que ho facin els partits, sinó que siguin els ciutadans els que ho puguin fer directament. Si l'única manera de poder votar-ho és a través d'unes eleccions haurien de ser plebiscitàries, és a dir, deixant clar en els programes electorals dels partits polítics que volen la independència, que aquest és el motiu pel qual demanen el vot a la ciutadania. Si fos així, en sortiria un nou Parlament que estaria legitimat democràticament per prendre aquesta decisió, és a dir, una proclamació unilateral d'independència. En canvi, fer-ho ara, no tindria prou incidència positiva en l'àmbit internacional, perquè els diputats actuals no van demanar explícitament el vot, en les darreres eleccions, per poder fer aquesta declaració. Bona part dels partits es van comprometre a fer una consulta.

El perfil

Antoni Llobet Mercadé neix a Manresa el 23 d'agost de 1965. De pares manresans, Marcel·lí, gestor i llibreter de Símbol des de la seva constitució el 1968 i regidor de Cultura i primer tinent d'alcalde durant el govern Sanclimens, i la mare, Encarnació, havia treballat al tèxtil, concretament

a l'empresa Manubens, després fou mestressa de casa i finalment va treballar a Símbol. És el quart de sis germans: Jordi, Pere, Montse, Imma i Marcel·lí. Comença a estudiar a l'acadèmia Sant Jordi i amb 5 anys passa a la Flama, fins els 13 amb vuitè d'EGB. Forma part l'agrupament escolta Cardenal Lluch des dels 8 anys i arriba a ser cap de demarcació del moviment. Comença BUP i després COU al nou institut Pius Font i Quer. Estudia Filologia Catalana a la Universitat Autònoma de Barcelona i es llicencia el 1988. Fa el servei militar a la caserna del Bruc de Barcelona. Havia estat voluntari a la Creu Roja Joventut de Manresa i director de l'entitat.

El seu primer treball formal serà a la Creu Roja de Barcelona com a responsable de formació de voluntariat a Creu Roja Catalunya durant mig any. Després s'apunta a les llistes de substitucions del professorat i el febrer de 1990 comença com a professor substitut a l'institut Salzereda de Santa Coloma de Gramenet, on fa classes de català. Tot seguit es presenta a oposicions i guanya una plaça. El curs 1990-1991 treballa com a professor de català al Lluís de Peguera, amb Joan Badia com a cap de departament i amb els companys Rosa Galí, Ramon Masramon, Toni Vilalta, Ignasi Puig i Teresa Vidal. A més de professor de català, al llarg de 10 cursos, agafa d'altres responsabilitats com ara tutories, coordinació del Batxillerat i cap d'estudis dins l'equip directiu de Jordi Basiana i l'últim curs (1999-2000) com a director, quan Basiana passa al departament d'Ensenyament. El curs 2000-2001 treballa al departament d'Ensenyament dins la delegació del Vallès Occidental, amb seu a Sabadell, en feines de planificació i de plantilles de professorat de centres. El maig del 2002, la consellera Carme Laura Gil el nomena delegat territorial de Barcelona ciutat dins del departament d'Ensenyament, on s'estarà fins al desembre de 2003. El curs 2004-2005 es reincorpora com a professor de català a l'institut Arrahona de Sabadell on hi serà cinc temporades fins al curs 2008-2009, en què formarà part de l'equip directiu com a coordinador pedagògic. El 2009 demana trasllat i guanya la plaça de Sant Fruitós de Bages, a l'institut Gerbert d'Aurillac, on s'estarà fins al 2011. El maig d'aquest any es presenta dins la candidatura de CiU, encapçalada per l'actual alcalde Valentí Junyent, a l'Ajuntament de Manresa, on entra com a regidor d'Ensenyament i Universitats, portaveu del govern i president de l'àrea de Serveis a les Persones. Des de l'1 de setembre del 2013 és director general de Centres Públics del departament d'Ensenyament de la Generalitat i continua a l'Ajuntament amb dedicació voluntària, com a portaveu del govern i en la presa de decisions principals de l'àmbit d'ensenyament i universitats, però no en el seguiment dels consells escolars, que fan d'altres membres de l'equip de govern.